ÎNAINTEA CUVÂNTULUI

(Prefața cărții editate în anul 1995)

Este prea frumoasă tradiția credinței ortodoxe şi faptele ei cele mântuitoare şi liniştitoare de suflet ca să nu fie trăită această viețuire, ca să nu fie gustată din plin spre mângâierea sufletului cel necăjit al omului veacului acesta şi spre lucrarea mântuirii întru Hristos. Şi este prea frumoasă, prea cerească şi prea înaltă chemarea lui Dumnezeu, coborâtă pe pământul României prin cuvântul Său, care se lasă din cer de patruzeci de ani în chip atât de minunat, mai minunat decât oricând, căci în istoria poporului român stă, deja, înscrisă coborârea din cer a cuvântului lui Dumnezeu începând din anul 1955 şi până astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu cuvântul despre Dumnezeu.

A existat şi există în România un popor luat din ea, cu care a vorbit şi cu care vorbeşte din cer Dumnezeu. Noi nu am dat de un neadevăr sau de nişte închipuiri sau de nişte speculații ale istoriei acestui timp în care trăim, ci suntem martori ai Adevărului care se coboară din cer şi care se numeşte: ***Cuvântul lui Dumnezeu în România.***

Nu suntem teologi, nu vorbim din cunoaşterea teologiei speculative şi ai termenilor ei filozofici şi moderni. Vorbim ajutați de cuvintele teologiei cereşti, şi iată, le dăm oamenilor. Suntem hotărâți să înțelegem că teologie înseamnă cuvântul lui Dumnezeu, prin cele două părți ale cuvântului: Theos şi Logos; înseamnă cuvântul rostit de Dumnezeu în orice vreme. Suntem hotărâți să înțelegem că Dumnezeu a vorbit, ca în toate vremurile, şi în vremea noastră. Dumnezeu are vremea sub supunere şi lucrează în toată vremea şi grăieşte din cer în toată vremea. Dacă Fiul lui Dumnezeu, Care este Cuvântul lui Dumnezeu, S-a coborât şi S-a întrupat acum 2000 de ani şi dacă Luca evanghelistul a scris preaputernicului Teofil istoria Cuvântului Iisus Hristos, astăzi noi dăm oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta.

La început, poporul lui Dumnezeu a fost scos din robia Egiptului şi a fost purtat prin pustie vreme de patruzeci de ani înspre țara Canaan. La sfârşit, iarăşi a fost aşa. A fost în România un popor ales din ea, un popor călăuzit de lumina şi de stâlpul Cuvântului lui Dumnezeu, un popor care împlineşte în duminica învierii din acest an vârsta de patruzeci de ani. Din capitolul întâi al cărții, «Sfânta Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu», *se va putea lua de la capăt înțelesul cel bun al începutului cuvântului lui Dumnezeu şi al cursului său până azi. Cuvântul lui Dumnezeu, mare parte din el, a putut fi scris de fiii acestui popor. În primii ani de după 1955 a fost cules mai greu cuvântul. Au fost apoi perioade de prigoană, şi cuvântul se scria şi mai cu anevoie şi se păstra foarte greu. Oamenii legii urmăreau poporul Domnului şi de peste tot căutau şi confiscau cuvântul scris. Dar după ce Dumnezeu a dat cu palma în prigonitorii din satul cuvântului lui Dumnezeu (satul Maluri), s-a putut apoi scrie şi păstra mai mult cuvânt, şi apoi majoritatea paginilor s-au adunat la un loc, şi există această istorie, există mii de pagini.*

Am fost cuprinşi de Dumnezeu ca să facem parte din poporul Său, din lucrarea Sa. Suntem acum luați la lucru de înnoire, în numele Cuvântului. Poate chiar aceasta a fost chemarea şi misiunea noastră: scoaterea la lumină a cuvântului lui Dumnezeu. Am luat din cuvântul cules din vremea trupului sfintei Virginia (1955–1980). Am luat, iarăşi, din cuvântul coborât din cer când prin sora Virginiei a lucrat în acelaşi fel Dumnezeu (1980–1994). Cuvântul auzit şi cules de creştini are în el simplitatea lor, şi este frumos în exprimare, simplu şi frumos, căci Dumnezeu grăia după nivelul înțelegerii lor. Şi am luat apoi extrase şi foarte multe mesaje întregi ale cuvântului lui Dumnezeu din perioada 1990–1995. Pe acestea le-am luat de la Mănăstirea Noul Ierusalim din Pucioasa, unde acum cuvântul se lasă de deasupra aşezământului sfânt şi unde cei veghetori înaintea glasului Domnului scriu cuvântul.

La ultima coborâre de cuvânt prin sfânta Virginia, în 3 septembrie 1980, Dumnezeu cuvânta aşa: «Fiilor, va veni timpul, şi vine, când voi sta în fața voastră mereu cu cuvinte sfinte». *Asemenea mărturii de glas din cer, de glasul Domnului, de glasul sfinților, sunt multe în tradiția credinței noastre ortodoxe, dar cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta înseamnă mărturie cu mult mai mult decât în orice vreme de până acum. Dumnezeu aduce prin cuvânt osândirea şi judecata păcatului, vestirea şi pregătirea pământului pentru întoarcerea Sa, primirea cuvântului vieții şi recuperarea omului căzut, reîntoarcerea omului în viață de Eden.*

Am stat de vorbă cu foarte mulți creştini care sunt cuprinşi de acest izvor ceresc pe pământ. Le-am cules mărturiile la o parte din ei. Se putea mult mai mult, că toți voiau să mărturisească despre cuvântul lui Dumnezeu şi al trâmbiței lui Dumnezeu, sfânta Virginia. Dar sărbătoarea cea de patruzeci de ani (Paştele, 1995) se apropie, şi noi avem de dat poporului român această carte. S-a coborât din cer cuvântul care spune să scoatem cartea aceasta.

Multe cuvinte luate de securitatea politică a vremii se găsesc astăzi circulând sub altă identitate. Când ai material, de ce nu ai face-o? Iată, şi noi facem tot aşa, dar vorbim oamenilor de lângă rădăcina izvorului de profeție al Noului Ierusalim în România. Noi am găsit pomul din care sunt luate aceste roade. Aşa-zisa lucrare a indianului Sundhar Singh am găsit-o vestită de Dumnezeu în mijlocul acestui izvor, iar cei de la securitate care au avut materialul au schimbat multe cuvinte şi le-au dat mai departe sub altă identitate. Nu ştim, este posibil ca Dumnezeu să mai fi transmis şi în alt loc, dar cuvântul acesta este coborât din cer în cadrul acestui izvor.

Găsim necesar să mărturisim că vorbeşte Tatăl, că vorbeşte Fiul întru Duhul Sfânt. Domnul Iisus Hristos face cale cuvântului Preasfintei Maicii Sale, Născătoarea de Dumnezeu alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfintei Virginia alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfinților alături de cuvântul Său. Cuvântul lui Dumnezeu cel mai proaspăt transmis este deja citit în mijlocul mulțimilor care înconjoară poporul cel martor al cuvântului.

Am luat pentru această carte din mesajele Domnului către preoții şi arhiereii care cred în coborârea cuvântului, nespecificând nici un nume, pentru a nu aduce peste ei pericolul caterisirii. Am luat din mesajele către oamenii de cultură, către oamenii vremii din diferite domenii, după cum trimite cuvântul lui Dumnezeu. Sunt prinse în carte mesaje şi extrase din cuvântul lui Dumnezeu către regele nostru, Mihail I al României, care a ctitorit cu numele său aşezământul mănăstiresc de la Pucioasa. Sunt mesaje şi extrase din cuvântul lui Dumnezeu către arhiereul cel martor şi întemeietor cu numele său al aşezământului sfânt de la Pucioasa. Oamenii, şi mai cu seamă românii, vor hotărî singuri ce este acest cuvânt, vor hotărî dacă este Dumnezeu sau dacă nu este Dumnezeu prin cuvântul coborât din cer, vor hotărî dacă vor crede sau dacă nu vor crede în cuvântul lui Dumnezeu dat de noi poporului român, care poartă, scrisă în el, această filă minunată de istorie cerească pe pământ, vreme de patruzeci de ani.

Vom sta la datorie dacă vom fi solicitați şi vom lucra pe cât vom reuşi, la cerința celor ce vor să înțeleagă nedumeririle care ar fi. Spunem aşa pentru că deja de trei ani oamenii presei au scris în necunoştință de cauză despre acest ceresc mesaj al vremii şi despre locul grădinii cuvântului. Poporul Domnului şi cei mai mici de la Pucioasa nu fac decât să asculte şi să lucreze tot ce aduce cuvântul lui Dumnezeu, care înnoieşte totul şi face totul curat. Puțini din oamenii presei au luat din cele adevărate, iar cei mai mulți au folosit chiar minciuna, chiar răutatea, chiar pizma, dar nici aşa nu a fost rău, ci, dimpotrivă, oamenii au fost ajutați să se întrebe: „Ce este acolo, la Pucioasa?“*, şi adevărul s-a subliniat şi mai bine. Propovăduind un adevăr chiar din duh de pizmă, nu faci decât să-l subliniezi cu două linii şi cu litere groase, căci adevărul se luptă singur pentru sine.*

Mulțumim şi celor cu inimă curată şi celor iritați, care au scris despre cuvântul lui Dumnezeu şi despre locul său de coborâre şi chiar despre noi, purtătorii de cuvânt ai acestui mesaj ceresc. Aceştia au făcut publicitate, şi le mulțumim, căci oamenii au înțeles, în sfârşit, că cineva a încurcat bunăvoința Sinodului B.O.R. şi, lucrându-se din lături, noi am fost lăsați în lături. Toate acestea au picat pe placul arhiereului de Târgovişte (Vasile Costin), care a pus la lucru toată împotrivirea sa prin oamenii presei ce aveau drept sarcină denigrarea arhiereului Irineu Bistrițeanul, cel ce a avut menirea de la Dumnezeu să cunoască din vreme lucrarea cuvântului, să o studieze conştiincios, ca un teolog, să o creadă apoi şi să o împlinească aşa cum venea ea din cer spre împlinire. Preoți ai eparhiei Târgovişte, şi mai cu seamă cei vecini cu Mănăstirea Noul Ierusalim, au lucrat multe feluri de mărturii mincinoase, cum că sunt culese de la lume, dar lumea nu cunoştea adevărul acesta, căci adevărul a fost ținut ascuns, de Dumnezeu. Cei ce s-au luptat să pună văl peste această fântână cerească, poate vor mai lupta şi de acum, dar cartea aceasta va sta față în față cu ei.

Nu îndrăznim să comentăm asupra cuvântului. Ne este teamă. Cuvântului lui Dumnezeu nu-i trebuie comentarii. Şi pentru că vremea de acum a cuvântului s-a însemnat pe pământ prin ridicarea Sfintei Sfintelor Bisericii României (Mănăstirea Noul Ierusalim), după cum este profețit din cer în 17 iunie 1977: «Vine vremea să ridicăm case de închinare», *şi pentru că aşa de anevoios se înțelege adevărul despre acest loc al grădinii cuvântului, alăturăm aici cuvântul arhieresc de la slujba de sfințire a pietrei de temelie a locului ales de Dumnezeu şi o parte din predica arhierească de la sfințirea lăcaşului sfânt:*

Rep.: — Părinte Irineu, suntem toți sub impresia acestei taine care reprezintă sfințirea acestui loc. Am urmărit slujba pe care ați ținut-o aici, şi unii dintre cei care sunt aici, sunt înlănțuiți de mai multă vreme de această taină. Aş vrea să ne mărturisiți acum (pentru că tot ce se întâmplă aici este o mărturie), de ce acest loc? Ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, de fapt, în acest loc? Care sunt misterele deocamdată cunoscute ale acestui loc şi ale oamenilor care-l locuiesc?

P.S. Irineu: *— Da. Dumnezeu întotdeauna a lucrat miraculos atunci când a pregătit pentru poporul Său cel credincios taine mari. Acesta este un loc în spatele căruia se ascunde o mare taină, acum parțial înțeleasă şi de puțini înțeleasă, însă când vremea marilor împliniri se va arăta, atunci toți vor înțelege misterul şi nu le va veni să creadă cum Dumnezeu Se revelează în atâta simplitate şi umilință. Acesta este locul în care am pus astăzi piatră de temelie unui templu: templul lui Dumnezeu, templu în care Dumnezeu Îşi va arăta slava Sa şi majestatea Sa până la palpabil şi vizibil, templu în care Se va coborî cu tot cerul.*

— Cum s-a ales acest loc? pentru că în aparență, spun, numai în aparență, el este, să spunem, un loc banal. Tainele lui şi virtuțile lui sunt cu totul altele, şi ele, probabil, aşa cum spuneți, se vor arăta mai mult, şi s-au arătat deja astăzi, când s-a putut pune această piatră de temelie.

— Ascultând o astfel de întrebare a dumneavoastră, mă gândesc la cetatea Nazaretului, despre care locuitorii lui, ai acelor vremi în care Hristos a apărut în Nazaret, spuneau: «Poate din Nazaret să iasă ceva bun?». *Dumnezeu are aici un izvor de apă vie. Este poate chiar acel râu din Apocalipsă, care curge din tronul Sfintei Treimi, râul vieții, din care acum se adapă puțini, şi credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulți. Şi pentru că aici este sursa sau izvorul divin, nu contează cât de simplu şi cât de necunoscut este acest spațiu geografic. Aici Dumnezeu vrea să-Şi reveleze slava Sa, precum oarecând în acel banal şi neluat în seamă Nazaret.*

— Aş vrea să explicați un alt lucru miraculos. Ştiu că oamenii care trăiesc pe aceste locuri aud glasul Domnului. Şi dumneavoastră ştiți. Cum s-a întâmplat acest lucru şi cum se întâmplă? Că se întâmplă, se pare, această minune, continuu.

— Acest lucru s-a întâmplat chiar în epoca vechiului legământ, când încă nu sosise vremea harului şi când Dumnezeu prin aleşii Săi a pregătit venirea Fiului Său în lume şi a grăit prin gura lor. Cuvântul pus în gura lor era, de fapt, cuvântul lui Dumnezeu. Din clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, după ce Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat, răstignit, înviat din morți şi înălțat la Tatăl, L-a trimis din ceruri, de atunci, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, lucrează şi mai minunat. Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să Mă duc, că dacă nu Mă voi duce, Duhul nu va veni la voi». *Hristos S-a aşezat de-a dreapta tronului ceresc, L-a trimis pe Duhul Sfânt în istorie, şi de atunci prin Duhul Sfânt grăieşte şi lucrează minunat. Duhul Sfânt este Cel ce aduce cuvântul în gura unor aleşi. Şi din cartea sfântului apostol Pavel adresată corintenilor ştim că unii dintre creştinii botezați primesc anumite harisme, alții primesc altele, alte harisme sau daruri speciale, şi printre aceste harisme una este şi aceea a vederii înainte, una este cea a profeției, despre care se poate vorbi în acest loc. Duhul este Cel ce suflă unde vrea, şi când suflă, cuvintele pe care le grăieşte vasul ales sunt minunate şi nu sunt de la el; sunt de la Dumnezeu puse în gura lui.*

— Şi ce a profețit Duhul în acest loc?

— În acest loc Duhul a profețit că istoria se apropie de acel moment al coacerii, că opera salvatoare a lui Hristos trebuie să fie ajunsă în deplinătatea ei, că timpurile trebuie să fie încoronate. Şi această încoronare a tuturor timpurilor va începe din România, pe care Dumnezeu, aici, prin vas ales şi în cadrul acestui izvor miraculos, o numeşte cea binecuvântată, cea aleasă, pământ de mari promisiuni duhovniceşti, glie a strălucirilor, pe care Dumnezeu vrea să-Şi aşeze diadema slavei Sale. Şi în clipa în care Dumnezeu va pune această aureolă glorioasă pe creştetul României, din România se vor extinde binefacerile încoronării timpurilor peste întreaga lume. Atunci România va fi pământul regenerării mondiale; atunci din România, după cuvântul Domnului aici grăit, din România va răsări cântare nouă, cântare de pace şi imn de slavă veşnică peste națiunile Terrei.

— E minunat ceea ce spuneți dacă lucrurile se vor împlini atât de grabnic, pentru că am înțeles, termenul pe care Dumnezeu l-a dat zidirii acestui lăcaş este foarte scurt, de numai trei luni.

— Da, într-adevăr, vremea s-a apropiat, şi când Dumnezeu lucrează în istorie – şi lucrează în mod miraculos, cum este cazul de față – atunci se suspendă şi legile timpului şi legile spațiului, şi ce se poate face într-o zi, nu se pot face de către oameni obişnuiți în zece ani sau într-un secol. Credem că vremea s-a apropiat; noi nu stabilim pronosticuri, pentru că nu este dat nouă să ştim aceasta, dar din ceea ce se grăieşte, din ceea ce simțim, credem că timpul este foarte aproape, că plinirea vremii este la uşă, şi ne bucurăm că noi trăim vremuri pe care poate că ar fi dorit moşii şi strămoşii să le trăiască; trăim vremuri în care ceea ce au semănat ei şi au pregătit ei prin suferință, prin lacrimi şi sudori, noi putem să gustăm. După cuvântul Scripturii, ei au ostenit, şi noi intrăm în holda lor.

— Nu ne rămâne decât să credem în puterea miracolelor, pentru că, bineînțeles, ele vor avea puterea să ne pună credința în locul credinței, istoria în locul istoriei şi viața adevărată în locul vieții adevărate.

— Da, într-adevăr, atunci când acele vremuri de glorie şi de plinătate se vor instaura pe plaiurile româneşti, toate structurile societății noastre vor fi refăcute. Atunci cultura, arta, ştiința, literatura şi tot ce este de folos pentru o viețuire paşnică şi prosperă vor avea adevărata strălucire, pentru că zgura păcatului va fi dată la o parte de pe coaja aceasta care acoperă fața cea adevărată a realității şi spiritualității româneşti, şi totul va străluci şi totul se va descoperi în frumusețea primordială, aşa cum era în paradisul edenic când omul nu cunoscuse ce este păcatul şi când atât fauna, cât şi flora, cât şi perechea primordială era în stare curată. Atunci toate revelau splendori dumnezeieşti; prin toate Dumnezeu grăia: şi prin păsările şi prin flori şi prin oameni; şi credem că aceasta va fi fața Ierusalimului cel nou, inaugurat pe pământul românesc: o restaurare a paradisului edenic.

— Vă mulțumesc, părinte Irineu, vă mulțumesc pentru că prin tot ceea ce faceți, întăriți gândul acesta că Dumnezeu nu Şi-a întors fața de la noi, ci, dimpotrivă, este în permanență cu noi în gândurile şi în faptele noastre.

Aş vrea să vă rog să-i prezentați pe cei de lângă dumneavoastră, care sunt doar o parte din oamenii acestui loc.

— Cei doi din dreapta şi fratele din stânga mea sunt apostoli şi slujitori ai lui Hristos, ce aparțin de acest templu şi care sunt aleşi şi unşi de Dumnezeu în chip providențial şi într-un mod cu totul excepțional, depăşind legile firii. Ceilalți sunt toți creştini binecredincioşi, care au contact îndelungat cu această sfântă lucrare şi care, am putea spune, sunt pietrele duhovniceşti ale Noului Ierusalim.

22 iulie 1991

... Dacă vrem să luăm logica omenească în considerare sau să judecăm după criterii raționale sau chiar după unele stipulații canonice, am putea să comentăm şi să găsim pricină de sminteală. Însă în domeniul credinței sunt întotdeauna lucruri care ne depăşesc, şi revelația nu s-a închis odată cu închiderea ciclului de scrieri evanghelice (Biblia a fost scrisă prin anii 98–101: Evanghelia lui Ioan şi Apocalipsa). Revelația a rămas deschisă. În clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, în foişorul de sus, la Rusalii, cerurile au rămas deşirate, deschise, nu s-au mai închis. Câtă vreme timpul istoric nu s-a oprit din circuit, Duhul Sfânt lucrează în istorie şi revarsă efluvii de har; depinde de receptivitatea umană de a primi bogăția de slavă şi de energie necreată din ceruri. Aşa că mereu, mereu ne putem aştepta să avem surprize; surprize formidabile şi admirabile, pentru că Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să plec, că dacă Eu nu voi pleca, Duhul nu va veni la voi, iar dacă Eu Mă voi duce la Tatăl, voi trimite alt Mângâietor, Care va fi cu voi în veac».

Dacă lumea a fost creată de Dumnezeu, a fost răscumpărată de Fiul lui Dumnezeu, ea este dusă spre desăvârşire, spre culmea sau apogeul sfințirii, de Duhul Sfânt. Deci persoana a treia a Sfintei Treimi este în lucrare acum în lume: Duhul Sfânt. Or, Duhul Sfânt poate să aducă revelații şi nişte surprize la care nu ne aşteptăm. Aşa că nu avem motiv să spunem: mă smintesc, şi mă smintesc. Într-o bună zi vom vedea o dezlănțuire de energii dumnezeieşti şi de miracole şi de harisme pe pământul acesta, încât să putem spune că nu mai suntem pe pământ; că pământul a devenit un Tabor generalizat sau o Cincizecime sau Rusalii cosmice, şi aceasta este starea finală a omenirii. Aşa că dacă noi credem că Dumnezeu a ales-o pe România să fie pământul strălucirilor şi «regina Mea», «mireasa Mea»*, cum o numeşte în lucrare, atunci El Se va revela cu totul şi cu totul misterios, şi multe lucruri ale trecutului vor fi suspendate, şi surprize nemaiîntâlnite se vor derula în fața ochilor noştri, căci acum noi suntem angajați într-un marş triumfător spre starea finală a istoriei, când opera lui Hristos trebuie să fie încoronată şi istoria, coaptă. Adică, tot ce Hristos a dat lumii prin întruparea Sa, prin moarte, prin patimile dureroase, prin mormântul lui Iosif din Arimateea, împrumutat Lui pentru trei zile, prin Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat la Tatăl sau prin evenimentul de pe Sion, care a fost culminația, când Duhul Sfânt S-a coborât peste umanitate să facă din ea un antreu al eternității, toate acestea s-au dat lumii, dar multe s-au dat în potență, virtual. Şi din cauza păcatelor, din cauza ofensivei în care sunt angajați în mod neobosit agenții iadului şi puterile întunericului, şi din cauza pasiunilor biologice care colcăie în ființa omenească şi în viața lumii, opera lui Hristos nu poate să-şi arate floarea, este estompată, este blocată din cauza atâtor lucruri. Dar într-o bună zi, aici, pe pământ (nu numai în împărăția cerurilor, dincolo de nori), toate acestea trebuie să se vadă, şi lumea să se bucure şi să-L aştepte cu aclamații şi cu ovații ca la intrarea în Ierusalim, pe Hristos ca Domn, ca Mântuitor, ca Suveran şi ca Împărat atotputernic al universului, şi credem că aceste vremuri se apropie, şi dacă se apropie, e firesc să înceapă şi surprizele. Atunci popoarele lumii care încă nu au cunoscut pe Hristos (şi din păcate încă sunt foarte mulți care nu-L ştiu pe Hristos), se vor converti (şi evreii şi budiştii şi hinduiştii şi musulmanii) şi Îl vor accepta pe Hristos, pentru că Hristos, chiar dacă ei nu-L acceptă, este Domn şi Mântuitor al întregii omeniri şi al întregului univers şi cosmos. Dar ei, din păcate, din cauza refuzului de a răspunde la apelul Iubirii întrupate pe Terra în persoana a doua a Sfintei Treimi, coborâtă în Betleem, ei nu sunt părtaşi la roadele operei răscumpărării, dar sângele lui Hristos a fost vărsat şi pentru ei. Ei nu vor să beneficieze de aceasta, dar într-o bună zi vor spune:* „Da“*, şi vor spune:* „Da“ *pe pământ, nu dincolo de barierele mormântului. Şi atunci, bisericile se vor uni, pentru că lui Hristos nu-I place ca biserica Sa, simbolizată acum 2000 de ani de cămaşa pentru care s-a tras la sorți pe colina Golgotei, nu-I place să fie sfâşiată. Şi atunci se vor uni, şi va fi o turmă şi un Păstor, şi toate popoarele lumii, convertite; şi de abia atunci se va dezlănțui gloria cea mare, şi va fi pe pământ, şi trebuie pregătită această epocă. Şi în contextul acestei mari pregătiri pentru superba încoronare a veacurilor, este firesc să-Şi aleagă locuri cum Şi-a ales pentru prima Sa venire, să marcheze anumite puncte pe pământ, unde să lucreze intensiv şi într-un mod cu totul supranatural. Aşadar, cu smerenie o spunem, de ce să nu fie şi la noi în România? Dacă încă în veacuri apuse vechii călugări de la Athos spuneau despre România că este* «Grădina Maicii Domnului» *şi apoi de-a lungul veacurilor mulți alții, şi acum, aici, în mod cu totul deosebit şi cu nimb de strălucire pascală sau penticostală se petrece, credem că România aceasta este marcată. Şi dacă am analiza bine cursul istoric, să-i zicem de două ori milenar al acestui popor, am vedea că este un popor de excepție, este un popor cu o noblețe rară, chiar dacă acum, după cincizeci de ani de opresiune ateistă şi comunistă, ne-am pervertit şi ne purtăm ca țiganii. Dar în firea noastră, în ființa noastră avem nişte calități unice, suntem un popor ales, un popor binecuvântat şi cu valențe şi cu nişte virtuți dumnezeieşti, angelice, dar ele nu s-au putut declanşa din cauza greutăților prin care am trecut şi a valurilor de migrații, de asupriri şi nedreptăți. Însă poporul ăsta, dacă îi studiem istoria, niciodată nu a asuprit pe nimeni, niciodată nu a dus război de cotropire; totdeauna el s-a apărat, săracul, şi şi-a tras carul istoriei până la capătul celui de al doilea mileniu; uite că trecem pragul celui de al treilea şi, aşa cum spunea poetul:* «Eu îmi apăr sărăcia şi nevoile şi neamul»; *şi atâta sânge, şi atâtea lacrimi, şi atâtea sudori care s-au scurs din trupul României, născută, iar nu făcută creştină, cum spunea Domnul aici în lucrare, că* «Acest popor este ortodox de la naşterea lui» *şi că* «Biserica este veche cât Fiul»*, (vorbeşte de Fiul lui Dumnezeu ca Om, ca Nazarinean, ca Omul din Nazaretul Galileii); deci s-a născut odată cu Fiul Său, Cel Unul născut. Ce frumusețe! Pot să spună aceasta sârbii, croații, bulgarii, cehii,*

slovacii, ruşii, ungurii, care toţi au primit creştinismul prin anii 800, 900, 1000, de la misionarii creştini, veniţi pe aceste plaiuri est-europene? Pe când, poporul nostru s-a născut creştin. Sfântul Andrei a propovăduit Evanghelia pe tărâmurile noastre, şi apoi negustorii greci, ucenici ai sfântului apostol Pavel, care au predicat Evanghelia în Peninsula Balcanică, au venit şi au completat ce a semănat Andrei, pescarul din Betsaida Galileii, primul chemat la apostolat; şi apoi au venit coloniştii romani, când Traian a cucerit Dacia şi a transformat-o în provincie romană. Atunci, foarte mulţi colonişti, pentru colonizarea acestei Dacii, au adus pe alţii, care erau creştini, şi aşa s-a completat, încât noi, de la început am avut un creştinism tare şi de excepţie, astfel că prin secolul al patrulea, când s-a dat edictul de libertate de către împăratul Constantin cel Mare pentru creştinătatea universală şi a avut loc Sinodul de la Niceea în Asia Mică în anul 325, printre episcopii cei 318, participanţi la Sinod, unde s-a formulat Crezul şi a fost semnat simbolul de credinţă (Cred întru Unul Dumnezeu…), a participat şi episcopul Teofil din Dacia. Cine mai poate să se mândrească cu aşa ceva? Deci noi, oricât de smeriţi am fi, cu şi mai profundă smerenie trebuie să declarăm sus şi tare că acest popor este un popor de excepţie. Şi pentru că nu am avut parte de fericire niciodată, ci numai de lacrimi şi de dureri, Dumnezeu ne va pregăti pentru aceste vremuri şi ne va da acum, cum spune apostolul neamurilor: «Nu pot să pun în cumpănă durerile acestui veac cu bucuriile pe care Dumnezeu le-a pregătit celor ce-L iubesc pe El».

Deci cred că ne aşteaptă surprize şi pare-se că sunt la uşă; deja putem să folosim termenul: „Veni-va vremea şi a şi venit“*, şi trebuie să fim foarte corespunzători. Cel puţin dacă nu lucrăm pentru împlinirea planului lui Dumnezeu cu lumea şi cu istoria acestei naţii binecuvântate, măcar să nu-L împiedicăm prin păcatele noastre. Dar Dumnezeu ne vrea împreună lucrători, aşa cum spune în lucrare:* «Voi sunteţi mâinile Mele şi picioarele Mele, voi sunteţi gura Mea», *căci Dumnezeu Se foloseşte de noi, slăbănogii, dar noi suntem instrumente, pentru că Hristos, din clipa înălţării nu mai umblă pe tărâmurile noastre văzut cu trupul, cum umbla pe ulițele Ierusalimului sau pe ţărmurile Tiberiadei sau prin lanurile de grâu ale Galileii. El este dincolo de această lume. El este într-un plan (mă exprim teologic, ca să mă exprim desăvârşit), deplin pnevmatizat, sau transparent, spiritualizat, pentru că trupul Lui e trup, dar e un trup care poate să treacă prin uşile încuiate, cum a trecut în ziua Învierii, că El lucrează tot atât de eficient ca atunci, El este tot atât de contemporan cu noi cum a fost cu ucenicii Lui şi cu poporul ales din vremea petrecerii Lui cu trupul pe pământ. Ba mai mult, căci atunci avea trup şi îi mângâia şi îi alinta şi le răspundea nevoilor lor, dar acum, El, înălţat fiind la Tatăl şi în planul deplin spiritualizat, s-a umplut trupul Lui de Duhul Sfânt, şi Duhul Sfânt a fost trimis peste creaţie, peste istorie din trupul Lui şi, acum, Hristos ni Se poate interioriza nouă, adică acum Hristos poate să pătrundă prin Duhul Sfânt în noi, încât să nu mai ştim până unde suntem noi şi până unde este Duhul Sfânt, ca şi în cazul lucrării miraculoase care se petrece aici, sau a vaselor alese, când Dumnezeu ici şi colo grăieşte şi a grăit prin veacuri. Şi atunci, cum apostolul Pavel spunea:* «Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine» *sau Duhul strigă din tine:* «Avva! Părinte!». *Cine Îl numeşte pe Tatăl Părinte? Hristos. Deci Hristos este în tine prin Duhul Său Cel Sfânt. Duhul din tine, Hristos strigă:* «Avva! Părinte!». *Deci nu mai eşti tu. Poţi să fii hristificat.*

De aceea noi în teologia noastră ortodoxă vorbim de îndumnezeirea omului, adică omul poate să devină dumnezeu prin har. Acum suntem slăbănogi, dar aici se apropie vremea. Acestea vor fi trupurile cereşti, pentru că Hristos este Omul la capătul istoriei. Hristos nu a venit în lume numai să Se dea în spectacol, să arate ce poate El. El Şi-a asumat toată condiţia căzută a omului şi firea omenească cu slăbiciunile ei, cu durerile ei şi cu amarurile ei, şi a dus-o la maximum de desăvârşire şi a zis: Aici vei ajunge tu, omule; toată posibilitatea o ai; dacă vei crede în Mine, lucruri mai mari decât Mine vei face.

Asta este calea, asta este traiectoria, şi de aceea Hristos Cel înviat este numit pârga sau începutul învierii celor adormiţi. Asta este calea omului. Hristos a făcut tot ce va putea să facă omul care vrea să trăiască în Hristos. Care nu, se exclude singur din împărăţie. Şi la sfârşit toţi vom avea trupuri transparente, toţi vom putea trece prin uşi închise şi prin ziduri şi vom fi totuşi oameni, nu ne vom pierde identitatea fiinţială de chipuri ale lui Dumnezeu, cu frumuseţe şi cu înţelepciune şi cu simţământ sfânt, dar vom spiritualiza materia din noi. Asta este calea. E o cale firească. Nouă ne pare greu acum, pentru că noi judecăm ca oameni şi ca pământeni, dar acesta este destinul omului: cetăţenie veşnică, transparenţă, frumuseţe de disten, pnevmatizare, subţirime spirituală. Aşa că, să nu ne mirăm dacă aici vedem o lucrare în care se spun nişte lucruri cu totul ieşite din comun. Nu sunt ieşite din comun; sunt pe linia sfintei Scripturi şi pe linia sfinţilor Părinţi, dar omul, îngroşat de materie, omul care, în loc să-şi spiritualizeze materia din el şi să devină transparent, cum au devenit unii sfinţi care umblau prin aer, care cunoşteau gândurile oamenilor, care vindecau (sfinţi: şi în secolul trecut, sfântul Serafim de Sarov), omul ajunge până acolo încât şi spiritul şi-l materializează. Acesta e materialismul diabolic pe care-l experimentează epoca modernă şi secularismul; că zicea sfântul Andrei Criteanul: «Mintea mea cu totul țărână mi-am făcut». *Mintea este expresia Duhului, dar în loc ca prin mintea ta, ca prin duhul tău să spiritualizezi materia din tine şi corpul acesta pornit spre rele, ai ajuns tocmai la procesul invers, să-ţi materializezi, să-ţi faci ţărână sufletul tău, şi atunci te îngroşi şi nu mai simţi. Şi dacă atâţia oameni sunt astăzi ţărână, păi e firesc că te fac praf şi pulbere şi râd când le spui lucruri tainice, lucruri fine, subţiri, lucruri de destin suprafiresc al omenirii, lucruri care aparţin cetăţeniei*

noastre cereşti – că toți o avem – şi care aparțin statutului nostru de candidați la nemurire; şi râd, pentru că nu le convine, nu pot să priceapă sau îi împiedici, nu-i laşi să-şi trăiască viața în plenul ei aşa cum o simt ei, la nivel de plăceri epidermice şi de pasiuni lumeşti, şi îi împiedici, şi zic: „Dar ce vrei acum, să mă fac sfânt? Ce vrei cu mine?“. *Şi de multe ori chiar şi clerici ai bisericii, preoți şi ierarhi spun aşa, şi asta este o notă a lumii degradate, a lumii deşirate de la sfârşitul mileniului doi.*

Aşa că să ne bucurăm, că nu avem de pierdut noi, care credem lucrarea. Avem numai de câştigat. Această lucrare nu ne împiedică deloc, nu ne sustrage de la scopurile şi datoriile noastre de cetățeni buni, de oameni buni, de ființe sociale. E drept că unele lucruri sunt cam aspre, e cam greu, dar întrucât credem că e aproape împlinirea, trebuie să ne supunem acestei asceze aspre. Dacă regele vine acasă... în termeni duhovniceşti nu există bătrânețe, sufletul nu îmbătrâneşte. Dacă acest corp fragil sau ambalaj de lut, carnea, se mai zbârceşte, dincolo de el este spiritul, şi spiritul primează, şi spiritul rămâne, şi când vom fi oameni duhovniceşti în lumea sau Eonul sau veacul cel nou, atunci toate aceste slăbiciuni dispar, atunci nu mai este bătrânețe şi nici moarte, toate acestea sunt reminiscența păcatului adamic. Aşa că regele dacă vine, Dumnezeu poate să-l umple de har şi să-i sporească înțelepciunea pe care o are şi evlavia pe care o are şi frumusețea fizică pe care o are. Deci, Dumnezeu să facă întorsătura, şi apoi Dumnezeu ştie cum va conduce acest popor, însă Îi trebuie om, Îi trebuie omul acela care, tot după expresia lucrării, să facă un pas smerit sub sceptrul Împăratului sau Regelui regilor, şi Dumnezeu va face zece paşi. Însă câtă vreme nu te pleci, Dumnezeu nu poate lucra să aducă acest popor la lumină. Păi cum să aducă la lumină pe aceşti liber-cugetători care nu-L acceptă? Să se facă toate eforturile omeneşti posibile, nu poate această țară să se bucure de lumină şi de pace şi sufletele cetățenilor ei să fie pline de bucurie şi de fericire firească, pentru că noi am fost creați pe pământ nu să stăm numai în exil, mai ales din clipa în care Hristos ne-a răscumpărat. Deci nu se poate câtă vreme ei conduc şi nu-L acceptă pe Hristos; orice efort ar face, nu se poate să fie bine. Aşa că numai în comuniune cu cerul pământeanul află împlinirea.

Oricum, noi avem speranța, şi speranța este visul celor treji. Noi nu suntem nici naivi, cum ne consideră unii, nici habotnici, cum ne consideră alții, dar totuşi cred că avem acea virtute care se cheamă „beția celor treji“ *(cum o numesc părinții filocalici), sau acea nebunie absolut necesară şi calificată drept virtute pentru cetățeanul împărăției lui Hristos. Trebuie să ai o nebunie sacră, care te face să te detaşezi de acest firesc care în ochii lumii înseamnă virtute, dar în ochii lui Dumnezeu înseamnă nebunie, aşa, în sensul ei literal.*

12 decembrie 1991 † ***Irineu Bistrițeanul***

Am inserat aici fragmente din cuvântările arhiereului Irineu pentru ca să ştie omul cum trebuie înțeleasă această coborâre de cuvânt din cer, a cărui istorie este scrisă pe pământ în vremea noastră.

Dumnezeu grăieşte din cer în limba română. Mărturiile multor creştini pot confirma aceasta. Ar fi o mare bucurie dacă oamenii bisericii, cărturarii şi filozofii României ar folosi această frumoasă limbă.

Dumnezeu grăieşte în limba română.

25 martie 1995

Mănăstirea Noul Ierusalim